

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/35/2012
Identifikačné číslo spisu:	3009200649
Dátum vydania rozhodnutia:	13.06.2013
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3009200649.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: I. E., bytom T. L. C., D. XXXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Chmelárom, so sídlom AK Levická 579, Vráble, proti žalovanému: Ústav na výkon trestu odňatia slobody, 918 65 Hrnčiarovce nad Parnou, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 381551/2-2008 z 5. septembra 2008 a rozhodnutia žalovaného č. 381551/3-2008 z 10. septembra 2008, konajúc o odvolaní žalobcu a aj žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 24S/2/2010-142 zo dňa 31. mája 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 24S/2/2010-142 zo dňa 31. mája 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom č. k. 24S/2/2010-142 zo dňa 31. mája 2012 podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 381551/2-2008 zo dňa 5. septembra 2012 a rozhodnutie žalovaného č. 381551/3-2008 zo dňa 10. septembra 2008 a v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami č. 381551/2-2010 z 26. augusta 2008 a č. 381551/3-2008 z 2. septembra 2008, ktorými boli potvrdené rozhodnutia o disciplinárnom treste podľa § 52 ods. 3 písm. e/ zákona č. 475/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov a to celodenné umiestnenie do uzavretého oddielu v trvaní 7 dní a 10 dní za to, že nezachovával zásady slušného správania voči osobám, s ktorými prišiel do styku, resp. že nesplnil pokyn príslušníka zboru a mal pri sebe v izbe nepovolenú vec.

Krajský súd zároveň zastavil konanie v časti uloženia povinnosti žalovanému v lehote 30 dní doručiť žalobcovi rovnopisy rozhodnutí o sťažnosti proti rozhodnutiam o uložení disciplinárneho trestu č. 381551/2-2008 z 5. septembra 2008 a č. 381551/3-2008 z 10. septembra 2008. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal a ustanovenému právnenému zástupcovi priznal náhradu trov konania vo výške 64,41 euro prostredníctvom učtárne krajského súdu a zaviazal ich k náhrade žalovaného.

Krajský súd dospel k záveru, že druhostupňový správny orgán sa dostatočne nevysporiadal s

námietkami žalobcu, ktorými spochybňoval správnosť záverov o porušení povinnosti vyplývajúcej z § 39 písm. b/ zákona č. 475/2005 Z. z. a z pokynu č. 3/2008 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou. Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutia sú čiastočne nepreskúmateľné, nakoľko správny orgán sa nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia so správnou úvahou, ktorá ho viedla k uloženiu predmetných sankcií a preto je takého rozhodnutie nepreskúmateľné.

Pre späťvzatie časti návrhu súd konanie o uložení povinnosti doručiť rovnopisy rozhodnutí o sťažnostiach v lehote 30 dní zastavil.

Žalobcovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu, že mu žiadne trovy konania nevznikli a ustanovenému advokátovi priznal náhradu trov konania vo výške 64,41 euro za prevzatie zastupovania a režijný paušál.

Proti rozsudku krajského súdu podal ustanovený advokát odvolanie čo do priznaných trov konania, žiadajúc priznať trovy právneho zastúpenia podľa jeho vyčíslenia vo výške 198,21 euro za prvostupňové konanie a 66,32 euro za odvolacie konanie poukazujúc pritom na skutočnosť, že vo veci nebolo nariadené pojednávanie teda v rozpore s § 205f ods. 1 OSP a došlo k vadám konania na súde prvého stupňa podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a d/ OSP.

Žalovaný sa k odvolaniu právneho zástupcu žalovaného vyjadril tak, že žiadal napadnutý rozsudok zrušiť aj v časti nepriznaných trov konania.

Proti rozsudku vo veci samej podal odvolanie žalovaný v zákonom stanovenej lehote domáhajúc sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie krajskému súdu.

Žalovaný poukázal na skutočnosť, že na ukladanie disciplinárnych trestov podľa § 52 ods. 3 zákona č. 475/2005 Z. z. sa nepoužije správny poriadok a to podľa § 100 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. v znení zákona č. 93/2008 Z. z. bolo vypustené pôvodné písm. a/ zákona č. 475/2005 Z. z. a to, že na rozhodovanie o disciplinárnom treste sa použije všeobecný predpis o správnom konaní (Správny poriadok). V tejto veci poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/53/2011, v ktorom sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s názorom krajského súdu, že rozhodnutie ústavy o uložení disciplinárneho trestu nemožno považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy v zmysle § 244 ods. 1 a 2 OSP. Ide o takú formu rozhodnutí v rámci disciplinárnej právomoci, ktorých zámerom je docieľenie účelu výkonu trestu odňatia slobody v rámci trestného zákonodarstva. Nakoľko k predmetným disciplinárnym previneniam došlo až po 1. apríli 2008 tento neumožňuje použitie Správneho poriadku poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/38/2010 a zároveň oznámil, že podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. je oslobodený od platenia súdnych poplatkov.

Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť z dôvodu, že vec nepatrí do právomoci súdov a opätovne rozhodnúť aj o trovách konania.

K odvolaniu žalovaného sa vyjadril aj žalobca prostredníctvom právneho zástupcu a poukázal vo vzťahu k nedostatku právomoci na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/226/2010, 4Sžo/21/2011 a 8Sžo/16/2011, z ktorých je zrejmé, že v súlade s čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, z ktorých je zrejmé, že rozhodnutia žalovaného nie sú rozhodnutiami orgánov činných v trestnom konaní, ale rozhodnutia orgánu verejnej správy pri výkone trestu odňatia slobody v režime „inej právnej ochrany“. Ďalej poukázal na nesprávne chápanie pojmu „orgán verejnej správy“ zo strany žalovaného, s ktorým sa nestotožnil. Vo veci druhej námietky týkajúcej sa výšky uloženej sankcie poukázal žalobca na rozhodnutie NSS ČR sp. zn. 1 Afs 78/2011 a navrhol napadnutý rozsudok v merite veci potvrdiť. Záverom žiadal priznať náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania vo výške 330,85 euro.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku, preskúmal v medziach odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), pričom deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie právneho zástupcu žalobcu a žalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ods. 3 rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom

konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva ide.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Predmetom súdneho prieskumu v danom prípade sú rozhodnutia žalovaného, ktorými boli žalobcovi uložené disciplinárne tresty za porušenie ustanovení zákona o výkone trestu odňatia slobody ako aj vnútorné predpisy vydané riaditeľom NVÚ Hrnčiarovce nad Parnou.

Podľa záznamu o disciplinárnom previnení z 8. augusta 2008 prvé porušenie videl žalovaný v tom, že dňa 8. augusta 2008 o 0900 hod. pri kontrole osobných vecí žalobcu príslušníkmi Ú PSB sa našlo prenosné rádio, ktoré žalobca nemal zapísané v osobnej karte, karte balíkov a ani karte v intendačnom sklade. Predmetné rádio malo poškriabaný názov aj výrobné číslo, z dôvodu sťaženia identifikácie predmetného rádia, čím porušil ust. § 40 písm. d/ zákona č. 475/2005 Z. z.

Podľa záznamu o disciplinárnom previnení z 19. augusta 2008 druhé porušenie videl žalovaný v tom, že dňa 18. augusta 2008 o 0821 hod. na úseku PBS porušil ust. § 39 písm. b/ zákona č. 475/2005 Z. z. tým, že pri výpovedi na úseku PBS úmyselne uvádzal príslušníka PBS do omylu. Výpovedal vo veci klamlivo a nahováral odsúdených na odd.5C, aby vypovedali tak, ako im on nakázal.

Vzhľadom na obsah a rozsah odvolania ako žalobcu, resp. jemu ustanovenému zástupcu z radov advokátov a žalovaného sa odvolací súd pri preskúmaní rozsudku krajského súdu sústredil na skutočnosť, či predmetné rozhodnutia podliehajú alebo nepodliehajú súdnemu prieskumu v rámci správneho súdnictva podľa druhej hlavy piatej časti OSP a či rozhodnutia netrpia vadami na ktoré je povinný súd prihliadať z úradnej povinnosti a správnosť rozhodnutia o trovách konania.

Odvolací súd vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), z Odporúčania výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov 13. februára 1991 (ďalej aj „odporúčanie o správnych sankciách“), ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976) zastáva názor, že trestanie osôb vo výkone trestu odňatia slobody (odsúdených) za disciplinárne previnenia podľa zákona č. 475/2005 Z. z. (disciplinárne previnenia, priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu, ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívnoprávna alebo disciplinárna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania v zmysle rezolúcie (77) 31 aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Nemožno pritom opomenúť, že hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a správnymi deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Právna teória v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty

poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktov a disciplinárnych deliktov ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty a disciplinárne previnenia sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty, disciplinárne previnenia a z toho vyvozené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Pri priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku (disciplinárnom previnení a treste) musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov a disciplinárnych previnení však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 Správneho poriadku) a v prípade kde sa nepoužije správny poriadok na zásady správneho konania, čo však neznamená, že pri disciplinárnych previneniach, aj keď sa nepoužije správny poriadok táto požiadavka dodržaná byť nemusí.

Zo zásad platných pre administratívne trestanie vyplýva, že výrok rozhodnutia musí obsahovať rozhodnutie v akej veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o iných povinnostiach (napr. nahradiť trovy konania), a ak sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď ustanovenia zákona o výkone trestu odňatia slobody explicitne neprikazuje, čo musí výrok rozhodnutia obsahovať, je zrejmé, že by mal obsahovať vecné, časové a miestne určenie protiprávneho konania, z ktorého disciplinárne previnenie vyplýva, je nespochybniteľné, že vo výroku rozhodnutia o disciplinárnom previnení musí vymedzenie predmetu konania spočívať v špecifikácii previnenia tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Takýto záver je zo zásady administratívneho trestania nesporne priamo vyvoditeľný.

V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o disciplinárnych previneniach odsúdených vo výkone trestu odňatia slobody, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt (porušenie zákona alebo iného predpisu) spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom je potrebné odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak tieto náležitosti sú uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokového časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynúiteľné exekúciou.

Z administratívneho spisu je zrejmé, že žalobou napadnuté rozhodnutia neobsahujú vo výroku presne opísané skutky ktorých sa žalobca dopustil s uvedením miesta, času, ako aj spôsobu akým, a ktoré, ustanovenia zákona porušil. Je nepochybné, že identita skutkov nie je určená tak, že tieto nie sú zameniteľné s inými skutkami a každý skutok je označený právnou kvalifikáciou, konkrétne právne posúdený, ale vyplývajú len zo záznamu o disciplinárnom previnení.

Z ustálenej judikatúry najvyššieho i ústavného súdu týkajúcej sa správneho trestania vyplýva, že pokiaľ subjekt spácha viacero deliktov, správny orgán uloží sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na správny delikt najprísnejšie postihnuteľný. Najprísnejšie postihnuteľný správny delikt je delikt, za ktorý možno uložiť pokutu (sankciu alebo trest) s najvyššou sadzbou. Pri rovnakej sadzbe správny orgán uloží úhrnnú sankciu podľa toho ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na najzávažnejší delikt.

Z napadnutého rozhodnutia žalovaného nevyplýva, že žalovaný sa zaoberal vyhodnotením závažnosti každého jednotlivého porušenia zákona tým, že by určil výšku sankcie. V odôvodnení rozhodnutia nezdôvodnil, prečo práve za tieto porušenia uložil sankcie vo výmere akej boli uložené a už vôbec sa nezaoberal skutočnosťou, či mal uložiť úhrnný trest.

Za týchto okolností možno považovať rozhodnutia žalovaného za nepreskúmateľné a pochybenie a takéto rozhodnutia mali za následok nezákonnosť rozhodnutí o uložení disciplinárneho trestu (§ 250i ods. 3 OSP).

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu dospel k záveru, že krajský súd nepochybil, keď napadnuté rozhodnutia zrušil, nakoľko považoval nedostatok správnej úvahy pri určení výšky trestu za disciplinárne previnenie za tak vážny, že by spôsobil nezákonnosť rozhodnutí žalovaného.

Pokiaľ ide o trovy konania ktoré znášal štát ustanovenému advokátovi a ktoré mu priznal v rozsahu 64,41 euro, tak súd dospel k záveru, že toto rozhodnutie je správne, nakoľko zo súdneho spisu v danej veci vyplýva, že mu bol správne priznaný nárok za jeden právny úkon.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že žalobca listom z 21. júla 2010 (čl. 49 súdneho spisu) zobral späť svoj nesúhlas z 1. mája 2010 a súhlasil s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania a žiadal vec prejednať bez jeho prítomnosti. Teda z uvedeného vyplýva, že vo veci nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie. Ustanovený zástupca zrejme tento list prehliadol, nakoľko nazrel do súdneho spisu 7. januára 2011 (čl. 78 súdneho spisu). Takže mal mať vedomosť o tom, že vo veci jeho klient netrvá na nariadení súdneho pojednávania a podľa § 151 OSP a za použitia § 30 a § 31 ods. 2 mal predmetné trovy vyčísliť v lehote troch dní od vyhlásenia rozhodnutia.

Pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania ustanovenému zástupcovi tak, o týchto musí rozhodovať súd, ktorý ho ustanovil účastníkovi konania - teda Krajský súd v Trnave.

Taktiež námietka žalovaného ohľadne povinnosti uhradiť trovy konania, ktoré znášal štát je bezpredmetná, nakoľko ust. § 148 ods. 1 sa na konanie podľa piatej časti druhej hlavy OSP použije len primerane a podľa § 250k môže byť žalovaný v prípade neúspechu zaviazaný na náhradu trov konania a to aj tých, ktoré znášal štát.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá Občianskeho súdneho poriadku a § 219 ods. 1, ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že úspešnému žalobcovi ich nepriznal, nakoľko si žiadne neuplatnil a o trovách ustanoveného advokáta rozhodne prvostupňový súd, ktorý ho ustanovil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.